

عنوان مقاله:

بررسی نقش الگوهای پایدار فضایی در طراحی معماری بومی ایرانی (نمونه موردی : خانه یغمایی شهر شاهرود)

محل انتشار:

دومین کنگره بین المللی سازه ، معماری و توسعه شهری (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

عاطفه سعیدی - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد شاهرود

معصومه محمدی - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد شاهرود

خلاصه مقاله:

تبیولوژی مسکن در مناطق گوناگون ، حاکی از تاثیر پذیری آن از عوامل متعددی می باشد ، یکی از تاثیر گذاری آنها اقلیم می باشد خانه های سنتی ایرانی به واسطه دیدگاه طبیعت گرایانه سازندگان ، بیشترین سازگاری را با طبیعت و اقلیم محل ساخت خود داشته است . رابطه بنا با اقلیم اولین و مهمترین نکته ای است که ذهن جستجو گر را به خود مشغول می دارد . در خانه های سنتی ایران با طراحی درست و شناخت صحیح از مصالح و عناصر ساختمان و به کارگیری درست آن با توجه به مسائل اقلیمی آن منطقه معماران توانسته اند بدون صرف هزینه های گزاف و در عین سادگی پاسخگوی نیاز های ساکنین آن خانه ها باشند . بناهای مربوط به گذشته ی کشورمان (معماری بومی) در زمان و مکان خودش پایدار بوده و تکرارپذیر در معماری و شهرسازی امروزی است . پایداری به معنی ایجاد فرایندی قابل تکرار می باشد و مفهومی است که بیشتر به عنوان اندازه ارزش یک روش به کار برده می شود با این نگرش ، درک اصول و ارزشهای تکرار پذیر معماری بومی، بسیار با ارزش می باشد . روش این پژوهش مبتنی بر مطالعات اسنادی و کتابخانه ای و برداشت های میدانی است که رویکردی تحلیلی - توصیفی دارد . در بررسی انجام شده در معماری سنتی خانه یغمایی، توجه به معماری بومی و ارزش های آن از دو جهت قابل توجه است: یکی ایجاد بستر مناسب برای شکل گیری معماری پایدار و دیگری، استفاده از ارزش های تکرار پذیر معماری بومی در فرآیند معماری.

کلمات کلیدی:

مسکن سنتی ، معماری بومی ، معماری پایدار ، اقلیم گرم و خشک ، خانه ی یغمایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/353754>

